

HANNY VAN STEEG-STOLK

Zoektocht

Voor Ilona

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Haastig zocht Thirza Vermeulen in de fietsenstalling naar een plekje. Jammer dat ze zich vanmorgen verslapen had. Het was gisteravond uit de hand gelopen, toen Marit nog vrij laat op haar kamer kwam. Ze moest haar verhaal even kwijt over haar nieuwe vriend. Hij was na de volleybal met haar mee gefietst. Ze hadden met elkaar bijgepraat en hij had haar thuisgebracht.

Voor Thirza had het daarbij mogen blijven, want door het late uur nam ze bijna niets meer op. Maar Marit wilde zijn kwaliteiten ook nog graag roemen. Er bestond geen leukere jongen dan Christian. Hij was lang en had donkerblond haar. Hij kon gezellig praten en humor had hij ook.

Thirza kon haar zus geen ongelijk geven. Ze kende Christian van het mbo en vond hem ook aardig. Gelaten had ze Marits verhaal over zich heen laten komen. Ze vroeg zich af waarom er nog nooit iemand op haar gevallen

was. Ze zou ook graag een vriend willen.

Misschien was ze niet interessant genoeg voor een jongen. Marit bezat schijnbaar iets wat zij miste. Marit kon goed leren en had een positieve uitstraling. Met haar spontane karakter nam ze iedereen voor zich in. Voor Thirza gold dat niet. Dat vond ze jammer, maar ze maakte er geen drama van. Ze was pas negentien jaar, haar tijd moest misschien nog komen.

Op het mbo ging ze goed met de meiden om, maar een vaste vriendin had ze er niet. Met Zarah, die ze kende vanaf de basisschool, had ze het meeste contact, maar ook dat bleef oppervlakkig. Ze liepen niet bepaald de deur bij elkaar plat. Sterker nog, ze waren nooit bij elkaar thuis geweest. Thirza vroeg zich af of Zarah haar wel als vriendin beschouwde.

‘Je luistert maar half,’ zei Marit verwijtend.

‘Ik hoor het wel,’ antwoordde Thirza, waarna het verhaal werd voortgezet.

Ze had haar zus geobserveerd, die dromerig voor zich uit staaarde. Zo te zien had ze het goed te pakken na de eerste avond met Christian. Thirza hoopte dat het wat werd tussen die twee. Ze vond het jammer dat ze maar weinig over het afscheid te weten kwam. Ter-

loops wierp ze een hengeltje uit, maar dat werkte niet. Na een halfuur was ze geeuwend in bed gekropen, nu mocht haar zus wel gaan.

‘Ben je soms moe?’ vroeg Marit toen.

‘Dat lijkt maar zo,’ zuchtte Thirza. ‘Weet je hoe laat het is?’

Verbaasd had haar zus op de wekker gekeken. ‘Ik ga al!’

Thirza kon haar fiets niet zomaar ergens tussen proppen. De tijd ging dringen; ze had nog maar een paar minuten. Ze had hard gefietst en veegde het zweet van haar voorhoofd. Ze had het nu al warm, en de dag was nog maar pas begonnen. Door het stressen had ze niet van het lenteweer kunnen genieten.

Christian was trouwens ook laat. ‘Daar is een plekje,’ wees hij, en hij rende de fietsenstalling uit.

‘Bedankt!’ Thirza stalde snel haar fiets.

Ze bedacht dat haar antwoord een dubbele betekenis had. Bedankt voor het wijzen, maar ook: Bedankt joh, dat ik dankzij jou te laat ben. Door Marits verhaal over hem gisteravond was ze immers te laat. Ze moest opschieten om in het lokaal te komen. Van der Hoeven was een man van de klok en begon op

tijd met de les. Ze kreeg het nu al benauwd bij de gedachte dat ze straks voor een gesloten deur zou staan. Dan moest ze aankloppen en een reden opgeven.

Toen ze door de gang rende, wilde Christian de deur al sluiten. Hij spoorde haar lachend aan en wachtte nog even. Terwijl ze hijgend het lokaal binnenliep, zond ze hem een dankbare blik toe. Bedankt, wederom.

Snel schoof ze naast Emily, die druk in gesprek was met Britt achter haar. Zodra Van der Hoeven de les begon, verstomde het geroezemoes en draaide Emily zich om. 'Jij bent laat!' zei ze. Daarbij bekeek ze Thirza van top tot teen.

Thirza was gewend om door haar bekeken te worden. Ze kon er niet altijd tegen, maar nu deed het haar weinig. Ze had al een paar leuke reacties gehad op de rok en het vestje dat ze nu droeg.

Toch bleef Thirza gevoelig voor kritiek. In de klas kreeg ze regelmatig een opmerking over haar voorkomen of gedrag. De ene keer was ze besluiteloos of had ze een mening die nergens op sloeg, dan weer werd haar kleding onder de loep genomen.

Vooral Emily had er een handje van om an-

deren te observeren en daarna fijntjes haar oordeel te geven. Zelf ging ze gekleed volgens de laatste mode en ze had gevoel voor kleuren en sieraden. Ze had dan ook alles wat haar hartje begeerde.

Bij Thirza thuis ging het er anders aan toe, hoewel ze niet jaloers was op Emily. Ze moest het met haar maandelijkse kleedgeld doen. Het lukte haar desondanks steeds weer om met koopjes vlot voor de dag te komen.

Toch had Emily laatst wat aan te merken. Hoewel Thirza ervan overtuigd was dat de sjaal haar goed stond. Sommige meiden beaamden dat ook spontaan, alleen Emily merkte op dat de kleur niet bij haar paste.

‘Juist wel, met je blauwe ogen en blonde haar,’ had Zarah gezegd.

Met een jaloerse blik had Emily de kleding nog eens getaxeerd, waarmee Thirza’s vermoeden werd bevestigd. Haar keus was goed geweest.

Thirza luisterde aandachtig naar Van der Hoeven, die een moeilijk hoofdstuk behandelde. Ze maakte snel wat aantekeningen voor de komende toets. De meeste studenten zaten te pennen. Naast haar zat Emily er onverschillig bij, ze leek meer geïnteresseerd in haar lange

nagels dan in de lesstof. Hoorbaar zuchtend keek ze op haar horloge. Onverwachts schoot ze overeind en tikte Thirza op de arm. 'Ik heb geen geld bij me.'

Het is weer zover, dacht Thirza. Ze schonk er geen aandacht aan en bleef stug naar de leraar kijken. Als ze de draad kwijtraakte, ging het haar punten kosten. Maar die opmerking zat haar niet lekker. Dat was de derde keer dat Emily haar ermee overviel.

Met moeite concentreerde ze zich op de les en perste haar lippen op elkaar. Door de zenuwen schoot haar pen steeds uit. Het zou Emily wel niet aanstaan, maar Thirza schreef gewoon door.

Even later schoof Emily wat dichterbij en vroeg het wat luider. 'Je leent me wel wat, hè?'

Thirza vermoedde dat ze het niet op zou geven. Ze was al een paar keer voor Emily's smeken gezwicht. Ze probeerde kalm te blijven, maar vanbinnen groeide de onrust. Vooral toen enkele meiden zich nieuwsgierig omdraaiden.

'Straks is ze weer de klos,' werd er gefluisterd.

Nu anderen zich ermee bemoeiden, kon

Thirza er niet meer tegen. Geïrriteerd gooide ze haar pen neer. De stem van de leraar ging langs haar heen. Veelzeggend wees ze naar haar dictaat, maar Emily trok alleen verbaasd met haar wenkbrauwen.

Het was steeds hetzelfde verhaal. Emily had bijna nooit geld op zak, hoewel haar vader schatrijk was. Ze dwong het niet af, maar ze vroeg het op zo'n manier dat je moeilijk nee kon zeggen.

Toen Emily er de eerste keer om vroeg, had Thirza haar spontaan wat geld gegeven en er verder niet over nagedacht. Ze vond het normaal om een ander te helpen. Na een paar dagen had ze het geld echter nog niet teruggekregen. Ze maakte er geen probleem van, maar ze vroeg er soms wel om.

Emily had altijd een excuus, dat langzamerhand in een smoes veranderde. De ene keer had ze het zelf nodig, dan weer beloofde ze dat Thirza het gauw terug zou hebben. Dat 'gauw' was intussen uitgelopen tot een paar weken.

Op den duur werd Thirza het zat. Ze had tenslotte recht op haar geld. Als Emily het nu niet kón betalen, was het wat anders, maar in

haar geval wilde ze die paar euro's simpelweg terug.

Emily's ergernis was toegenomen en ze begon haar te negeren. Hoewel Thirza ertegen opzag, had ze er toen in de aula weer voorzichtig om gevraagd.

Emily's reactie was wel erg negatief geweest. Terwijl ze het geld op tafel smeed, had ze Thirza amper aangekeken. 'Vertrouw je me soms niet? Eindelijk ben ik van dat gezeur af!'

Enkele meiden waren erbij komen staan, maar Thirza was te verbouwereerd geweest om te reageren. Emily wist het zo te brengen dat zij het slachtoffer was. Thirza voelde zich genomen toen ze merkte hoe Emily bezig was. Ze bespeelde de meiden door hen om de beurt aan te kijken. Dat werkte meestal, ook die keer waren ze bijna allemaal voor haar geweest, het populairste meisje van het leerjaar.

Thirza verloor het weer in de groep, tegen Emily's gemanipuleer kon ze niet op. Uit sommige blikken sprak dat zij de schuldige was. Het had geen zin om zich te verdedigen. Emily zou zich met haar liefste glimlach direct verontschuldigen.

Machteloos had Thirza zich afgewend, ze moest even alleen zijn. Een wandeling in de

frisse lucht had haar goedgegaan.

Het gevolg was echter dat Thirza zich in de klas minder op haar gemak ging voelen. Ze werd niet direct genegeerd, maar ook niet echt opgenomen. De meeste aandacht ging uit naar Emily en Britt, die ook dominant was. In hun buurt kon Thirza zichzelf niet zijn.

Met de andere meiden kon ze het beter vinden. Jammer dat ze zich lieten beïnvloeden, behalve Noor en Zarah. Zij waren neutraal en accepteerden haar zoals ze was.

Diep in haar hart wilde Thirza bij de groep horen en ze deed er alles aan om dat te bereiken. Britt had haar laatst een stukje chocola gevraagd. In een gulle bui had ze de reep met haar gedeeld. Ze voelde zich gevleid toen Britt haar nog eens bedankte. Ze hoopte dat dit hun contact ten goede kwam.

Ook met Emily wilde ze iets opbouwen. Haar huiswerk bleek er vaak bij in te schieten. Vorige week klaagde ze dat ze Nederlands niet had kunnen maken. Thirza had snel haar schrift toegeschoven, en Emily's waarderende blik daarop had haar goedgegaan. Maar even later bedierf ze het weer door terloops om geld te vragen. Thirza had het eigenlijk na die eerste keer niet meer verwacht. Ze nam